

— Жыць будзе лепей, верце мне, будзе!
— Лепей — навошта?
— Лепей ня хочам!

* * *

Струменіць месяц у вакно
Святло таемнасьцяў дзівосных,
І тчэцца на сусветных кроснах
У часе дзеяў палатно.

Якая ціша і прастор
У згуках сьмерцяў і народзін.
Ніводзін рух і зык ніводзін
Ня лішні пад абшарам зор.

Крыляе ноч. А дзень-дзіця
Пакажа створанае сьвету.
І змоўкнуць часы і паэты
Ля зьменнай велічы быцця.

Базылянскія муры

Гаючы ліст трыпутніку
Зачэзнуў, зьвянуў, згніў.
Да храму Трох Пакутнікаў
Ён браму зачыніў...

За брамаю барочыла
Мінулая Літва.
Па ёй сучасьсе крочыла,
І там расла трава.

А тут, нібы закутнікі,
Сышоўшыся ў цане,
Пакутнікі-прыкутнікі
Маўчалі за мяне.

Маўляў, калі няможацца,
Ці ў думках боль гарыць,
Ты можаш ня трывожыцца –
Ты мусіш гаварыць...

Мы ўсе маўчым ці лаемся
Адно – па закутках.
На Бога спасылаемся –
Маўляў, трываў і Бог...

Нам не стае адважыцца —
Рассунуць берагі...
Ня звалі самапляжыцца
Паганскія багі.

Славуць пакутнікі,
Багоў зракліся вы...
Гаючы ліст трыпутніку
Сканаў каля царквы.

* * *

Вецер з вакном гаманіў,
Шалела залева-лея,
Бліскаў нябёс ядваб,
І правіў каўчэгам Ной...
Твой тэлефон званіў,
А пальцы былі у клеі
І ты пабаялася, каб
Ня склеіцца словам са мной...

* * *

Зламаныя скрыпка.
Магчыма і я твае струны чапаў
І шью тваю абдымаў у запале рукою,
І смык кіраваў
да напружанай ноты,
і крык
Зрываўся на энк...
Адгукаўся ў стогне і плачы
Магчыма і я.
А калі завісала далонь
Над целам тваім,
Дзе жыло яшчэ рэха ўварваньня,
Я слухаў сябе
І ў сабе тваё рэха шукаў.

Чакаў,
Што яно усугучыць бязладныя гукі...
Зламана скрыпка,
Як хутка мінаецца час.
А час не мінаецца...
Проста забытыя ноты
Ляцяць са смыка
і пульсуюць
у струнах тваіх
Мелодыяй згадак і юру,
“ Зламана скрыпка”.

